

ÜKS

„Kitt ...!“ hõikas hämmeldunult kulmu kortsutav Rebecca Hartley Ouse View Avenue number 13 teise korruse suunas. „Keegi ... keegi piraat küsib sind!“

Niipea kui sõna „piraat“ Rebeccal üle huulte lipsas, läkitas ta oma kaksikõe ukسلävel seisvale mehele vabandava pilgu. Ta oleks pidanud mehe nime küsima. See olnuks viisakas. Kuid tulnuka välimus oli sedavõrd veider, et naine oli hetkeks kõik head kombes unustanud. Samas polnud Rebecca hämmelduses midagi imestamisväärset. Mehel oli seljas must siidsärk ja jalas mustad püksid. Tema õlgadeni ulatuvatele liivakarva, siitsealt halli ilmutavatele juustele oli seotud sarlakpunane rätt. Ja mehe õlal istus elus papagoi. Teda piraadiks nimetada polnud küll viisakas, aga Rebecca kaitseks peab ütleva, et täpne oli see igal juhul.

Sellegipoolest ei takistanud see täpsus teda äsjase ebaviisakuse pärast pisut piinlikkust tundmast. Sellist, mida tema atsakam õde ilmselt kunagi tundnud ei olnud ja mille pärast ta ei osanud kunagi oma kätega midagi peale hakata. Ta üritas loomuliku liigutusena sõrmedega läbi haldjalikuks poisipeaks lõigatud pastelloosade juuste libistada. Soeng ja selle värv oli üks neid väliseid asju, mis teda Kittist pealtnäha täiesti erinevaks muutis, kuigi tegelikult olid nad identsed kaksikud.

Õnneks ei paistnud Rebecca mõnevõrra ninakas kirjeldus võõrast üldse mitte häirivat. Ta mererohelised silmad jäid

rahalikuks ja säilitasid sõbraliku sädeluse, mis oli neis olnud ka siis, kui ta Kitti järele küsis.

Maja sisemuses aga põhjustas Rebecca sõnavalik päris kenakesti ärevust. Just siis, kui naine end kõige kohmetumalt tundis, kiirustasid köögist elutuppa Kitti kallim peainspektor Malcolm Halloran, tema parim sõbratar Evie ja abi Grace. Niipea kui naised meremeest nägid, vajus neil suu ammuli.

Hetk hiljem tormas Kitt ise trepist alla.

„Bryce?“ küsis ta. „Oled see tõesti sina? Uskumatu, pärast kõiki neid aastaid! Ma jõudsin juba muretsema hakata. Ma ... oi.“ Kitt jäi järsku seisma ja vahtis oma ukse taha ilmunud meest päranisilmi. „Palun vabandust,“ ütles ta. „Ma ootasin kedagi teist.“

Ukselävel seisev mees avas suu, kuid enne kui ta midagi öelda jõudis, lõi kas Halloran vahele.

„Sa tunned rohkem kui üht piraati?“ küsis ta pisukese teravusega hääles. Kui nüüd mõtlema hakata, leidis Rebecca, et politseinikud ja piraadid olid ju omamoodi loomulikud vaenlased. Nii ei olnudki vist imeks panna, kui mõte, et tema kallimal on sõbraks laeva kasutatav kriminaal, Halloranile üldse ei istunud.

„Ei,“ kostis Kitt veel teravamalt. „Ma ei ole selle mehega eluski kohtunud.“

„Kes see Bryce on?“ küsis Grace, kes töötas koos Kittiga Hartley ja Edwardsi detektiivagentuuris ning kaldus õe väitel spontaansete ja häirivate pöörasusehoogude all kannatama. „Sa ju tead, et ma pean sinu eluga põhjalikult kursis olema. Mis moodi ma sind muidu narrida saan? Tead, kui palju planeerimist see nõuab, et saaksin tögamise oma töökohustuste vahele ära paigutada?“

„Mina oleksin õnnelik, kui sa keskenduksid ainult sellele, mille eest sulle makstakse,“ vastas Kitt.

„Ma ütlen sulle, naisterahvas ei ela üksipäinis andmete sisetamisest!“ Grace viibus lae poole rusikat.

Rebecca muigas tahtmatult tema ninakuse peale, kuigi Kitti räägitu järgi otsustades oli äärmiselt ebaõiglane väita, nagu ei laseks ta oma abil peale andmesisestuse muud teha. Need kaks olid juba päris pikalt koos töötanud. Algselt olid nad juhatanud Vale of Yorki ülikooli raamatukogu naisuuringute osakonda. Kitt töötas seal endiselt kahel päeval nädalas, Grace aga oli täiskohaga Kitti asutatud eradetektiivagentuuris. Kuid Rebecca mäletas öde rääkivat juba sellest ajast, kui Grace alles raamatukogus tema abi seisuses oli, kui oluline on talle võimaluse korral huvitava- mat tööd anda. Kitti kohta võis öelda mida tahes, aga ta uskus raudkindlalt noorusliku õhina turgutamisse. Kuigi kui uskuda tema jutte Grace'i tembutamise kohta, siis abi puhul oli see usk tagasilöögi andnud.

Kitt vangutas Grace'i märkuse peale sündsalt pead, soovimata nii rumalale väitele sõnaliselt reageerida. Hoolimata nendest arvukatest kordadest, kui Rebecca oli kuulanud Kitti pahandamist oma abi vastuhakkaja iseloomu pärast, siis nii palju kui tema näinud oli, valitses nende kahe vahel midagi enam kui vaid tõrges imetus.

Rebecca vaatas kohmetult blondi juuksesalku näperdava Evie poole ja sai järsku aru, et too oli viimased paar minutit olnud ebatavaliselt vaikne. Nad olid Kittiga head sõbrannad olnud juba üle kümne aasta. Ehk teadis tema, kes see Bryce on, ja hoidis suu kinni. Aga miks Kitt ei tahtnud, et keegi mehest teada saaks?

„Vabandust, preili Hartley, et teid sellel päikeselisel laupäeval sel päraslõunal tülitän,“ lausus ukstel seisev mees lõunapoolse murdekõlaga, mida Rebecca ei suutnud päris täpselt kaardile paigutada. Võib-olla Essexi kandist? Aga mitte nii tugev. „Mina olen Errol Jackson. Töötasin koos Bryce'iga ja kardan, et tulin kurva uudisega.“

Rebecca nägu vajus tõsiseks ja tal hakkas uksest sisse tulvast maikuisest päikesesoojusest hoolimata külm. Asi polnud

mitte ainult teates, et tulekul on kurvad uudised. Siin oli enamat: mees kasutas Bryce'ist rääkides minevikuvormi. Rebeccal polnud aimugi, kes too Bryce olla võiks. Kitt polnud teda kunagi maininud, aga ilmselgelt oli teda mingil määral tundnud. Ja nüüd paistis, et temaga on midagi ebameeldivat juhtunud.

Ta üritas ohet alla suruda. Homme pidid nad neljakesi – tema, Kitt, Evie ja Grace – minema Šotimaale lõbureisile. Sellepärast olidki nad sel pärastlõunal Kitti juurde kogunenud. Neil oli olnud plaanis rahulikult lõunat süüa ning panna paika erinevad väljasõidud ja jalutuskäigud ning teha nimekiri restoranidest, mida nad külastada tahtsid. Erroli külaskäik aga paistis igati tähendavat seda, et miski lükkab nende reisi edasi – parimal juhul. See uudis küll teretulnud ei olnud. Rebecca ei muretsenud mitte niivõrd sellepärast, et pidi lõbust ilma jääma, kuivõrd õe heaolu pärast. Viimasel ajal oli olnud mitu muret tekitavat märki sellest, et Kitt vajab hädasti puhkust.

„Kutsuge mind Kittiks ja palun tulge sisse,“ ütles Kitt.

Kui Errol üle läve astus, kostis kamina poolt pahane kähin. Kitti must kass Jago oli mehe õlal istuvat papagoiid mרגanud.

„Tule siia,“ sõnas Kitt, läks kassi juurde ja võttis ta sülle. „Kui sa niimoodi käituda kavatsed, siis lähed siit ära.“

Jago, kes iial ilma lahinguta alla ei andnud, kräunus ja kriipis Kitti terve tee kööki, ukse sulgudes aga urises.

„Vabandust. Olen teda toitnud ja kasinud kassipojast peale, aga miskipärast elab ta siiani ettekujutuses, et teeb hoopis mulle teene,“ lausus Kitt, kui oli end pärast Jago rünnakut kohendanud. „Istuge palun.“ Ta viipas tumehalli sohva suunas, mille Halloran oli majakesse sisse kolides kaasa toonud. See ei sobinud õieti ülejäänud toaga, mille toonid olid roheline ja tumesinine.

„Mehaanik,“ sõnas vaikne ebaühtlane hääl.

Hetke ei saanud Rebecca aru, kust see tuli, siis aga mõistis, et rääkija oli papagoi.

„Nutikas,“ märkis ta, vaadates, kuidas lind pead küljelt küljele keeras.

„Täitsa pahv,“ ütles Evie, kes kasutas rääkides tihti vanamoelisi väljendeid – niiväga armastas ta vanu asju. Kitti jutu järgi oli Evie seda kogu aeg teinud, aga kuna Rebecca oli temaga kohtunud vaid käputäie kordi – Kitti sünnipäevadel ja mõned korrad veel –, kõlas see tema kõrvadele endiselt üsna võõralt.

Errol noogutas Eviele ja läkitas istet võttes Rebeccale särava naeratuse. „Ta on hea poiss.“

„Ilus lind – lausa suurepärane,“ ütles Kitt kamina juurde tugi-tooli istudes, teised aga leidsid endale istekohta kas sohval või vaibal.

Errol noogutas linnu pead silitades. „Jah, aga viimasel ajal on tal tulnud palju üle elada, on nii, väike sell!“

„Mis mõttes?“ küsis Kitt. „Milles asi on? Kas Bryce’iga on midagi juhtunud?“

Errol noogutas Kittile peaaegu märkamatu, ta rohelised silmad valgusid vett täis. „Ehk olete kuulnud, et Tynemouthi lähedal Flintbrimi majaka juures uhtus meri mõne nädala eest laiba kaldale.“

Rebecca neelatas kuuldavalt ja hingas sügavalt sisse. Sellel, et Errol Bryce’i puudutava küsimuse peale just selle teemaks võttis, sai olla ainult kaks põhjust. Kas oli Bryce mingil moel laiba eest vastutav või oli ta laip ise.

„Jah, ma ... ma lugesin sellest. Mäletan, mõtlesin veel, et tulistamine laeval kõlab väga „Surm Niilusel“ moodi,“ ütles Kitt aeglaselt. „See oli meesterahvas. Teda oli tulistatud. Nime ega muid üksikasju, mis oleks mulle meelde jäänud, seal ei öeldud.“

Northumberlandis Ambleridge’i haiglas arstina töötav Rebecca oli samuti sellest juhtumist kuulnud. Siinkandis olid kuulihaavad äärmiselt haruldased. Mees oli viidud South Tyneside’i haiglasse, mis oli Tynemouthile palju lähemal kui Ambleridge. Kuid peale Kitti loetletud üksikasjade oli see kõik, mida Rebecca asjast teadis.

„Bryce ei rääkinud mulle teist kunagi otse, Kitt,“ ütles Errol, „aga otsustades selle järgi, kuidas te rääkisite, kui mind temaks pidasite, arvan ma, et te olite lähedased.“

„Ma ei ole teda enam aastaid näinud, aga jah, ta oli mulle väga kallis,“ vastas Kitt vilksamisi Hallorani poole vaadates. Mees jälgis pingsalt vestlust ja ta sinistes silmades paistis ilmne segadus. Oli see Bryce kes tahes, igal juhul tundus, et Kitt polnud teda ka Halloranile maininud. See oli mõneti üllatav, sest neid viimasel paaril aastal koos näinuna poleks Rebecca uskunud, et nad olid midagi teineteisele rääkimata jätnud.

„Ta on üsna kummaline kuju, mistõttu ma ei saa isegi aru, miks ta mulle nii väga meeldib, aga me oleme sõbrad,“ jätkas Kitt. „See tähendab ... olime sõbrad. Teie räägitu põhjal otsustades eeldan ma, et majaka juurde uhutud surnukeha oli Bryce.“

„Kardan küll,“ kostis Errol. Rebecca püüdis õhku kopsu tõmmata, kuid see ei tahtnud miskipärast päriselt õnnestuda. Erroli teate raskus tundus õhus rippuvat, muutes selle raskesti hingatavaks. Arstina suutis Rebecca surma muidugi hästi taluda. Aga tema õe elu polnud just lihtne olnud. Kasvõi ainult era-detektiiviks oldud aja jooksul oli ta kaotanud inimesi, keda tundis ja kellest hoolis. Nüüd oli ta järjekordselt jäänud ilma lähedasest inimesest ja tal puudus sellega toimetulekuks Rebecca meditsiini-line koolitus. Õde oli alati olnud uudishimulikku sorti – ja see oli veel vähe öeldud! Aga uudishimu võis inimesele probleeme põhjustada ja Rebecca hakkas tasapisi kahtlema, kui palju hoope Kitt veel kannatada jaksaks.

„Mehaanik,“ sõnas papagoi taas pead küljelt küljele keerates.

Rebecca nägi, kuidas Evie suu avas, kavatsedes ilmselt küsida seda, mis neid kõiki huvitas: miks see sõna linnule kinnismõtteks oli? Ent Kitti vaevatud ilmet nähes raputas ta kergelt pead, andmaks Eviele märku, et ta jätaks selle teiseks korraks.

„Bryce lasti maha,“ lausus Kitt õõnsalt, otsekui ei suudaks end selle tõepäras veenda. „Miks? Kes seda tegi?“

„Keegi ei tea,“ vastas Errol. „Peale selle, et peaaegu kindlasti oli see keegi, kes meiega koos laeval töötas. Selle vähese põhjal otsustades, mille politsei leidis, toimus tulistamine alal, kuhu pääsevad ainult laeva meeskond ja töötajad koodi sisestades. Sellepärast nad ongi veendunud, et see oli meeskonnaliige, kuigi keegi laeval seda uskuda ei suuda. Kirde politseiteenistus on uurinud kõiki, kes tulistamise ajal pardal viibisid.“

„Nii et merel toimunud kuritegu langeb siis politsei jurisdiktsiooni alla? Ma ei olnud selles päris kindel,“ lausus Grace.

„Laeval valitsevad selle riigi seadused, mille lipu all see sõidab, aga kui laip uhuti kaldale Tynemouthis, pidi kuritegu toimuma Ühendkuningriigi rannikule piisavalt lähedal, et see kohustus Briti politseile langeks, jah,“ vastas Halloran.

„Põhja Vaim sõidab Briti lipu all,“ tähendas Errol kergelt hämmeldunud ilmel, mille põhjus Rebeccale segaseks jäi.

„Sellisel juhul on see kindlasti Kirdepolitsei uurida,“ jätkas Halloran. „Kuigi taolisi juhtumeid pole kerge lahendada. Ja alati ei peeta neid ka prioriteediks, sest politseil on kuival maal toime pandud kuritegudega käed-jalad tööd täis. Kuriteopaik on tihtipeale kaitsmata nii, nagu peab, ja meil lihtsalt pole piisavalt inimesi, keda päevadeks laevale uurima saata.“

„Te olete politseinik?“ küsis Errol.

„Jah, aga siin, Yorkis. Selle juhtumi uurimises ma ei osale,“ vastas Halloran.

„Ma arvan, et kui seda tegi mõni meeskonnaliige, tõmbab see vähemalt kahtlusaluste ringi koomale,“ lausus Kitt mõtlikult.

„Tõmbab, aga mitte nii palju, kui politseile meeldiks,“ ütles Errol. „Nii suurel kruisilaeval nagu Põhja Vaim on personali ümmarguselt tuhat inimest.“